

N:o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 14 april 1889, kl. 12 midd.

Bevillningsutskottets betänkande, angående tullbevillningen.

Af de till bevillningsutskottet hänvisade motioner, som röra tullbevillningen, har Riksdagen redan till behandling förehaft och afgjort dem, i hvilka yrkats utförelstull å jernmalm. Öfriga hithörande motioner äro:

inom Första Kammaren:

n:o 5, af herr *af Burén*, angående tull å tack- och stångjern samt vissa andra jerneffekter;

n:o 9, af herr *Söderberg*, angående förhöjning af tullen å majs och ris, som ej skalats;

n:o 42, af herr *Jonas Andersson*, om ändring i gällande bestämmelser angående restitution af erlagd tull för juteväf, som användes till emballage för trämassa;

n:o 48, af herr *Smith*, om upphäfvande af tullen å spanmål; samt inom Andra Kammaren:

n:o 60, af herr *P. Pehrsson* i Norrsund, om åsättande af tull å sill, strömming och annan fisk;

n:o 68, af herr *N. Jönsson* i Gammelstorp, angående förhöjning i tullen å majs;

n:o 72, af herr *E. W. Wretlind*, om nedsättning i tullen på socker och kakao m. m.;

n:o 75, af herr *L. F. Odell*, om åsättande af tull på ägg;

n:o 136, af herr *O. A. Brodin*, om restitution af tull å materialier till fartyg, som i Sverige byggas för utländsk fraktfart.

Bih. till Riksd. Prot. 1889. 5 Saml. 1 Afd. 8 Häft.

Härförutom har Kongl. Maj:t till utskottet för den åtgärd, hvar till utskottet kunde finna desamma föranleda, öfverlemnad:

dels en af åtskilliga punschstillverkare inom riket gjord underdånig ansökning om förhöjning i det belopp, som, enligt gällande bestämmelser, vid export af punsch restitutionsvis bekommes af tullmedlen, samt en af svenska qvarnindustriidkareföreningen gjord underdånig framställning angående ändring af § 9 mom. 3 g) i tulltaxeunder rättelserna;

dels ock ett af den genom nådigt bref den 18 juni 1888 tillsatta tullkomité den 1 sistlidne mars afgifvet underdånigt utlåtande med förslag till vissa ändringar i tulltaxans bestämmelser, öfver hvilket förslag kommerskollegium och generaltullstyrelsen, efter nådig remiss, afgifvit gemensamt underdånigt utlåtande, deri de förklarar sig icke hafva något vid förslaget att erinra.

Album.

Angående artikeln *album* anför tullkomitén:

»Sedan tullen å album genom senast utfärdade tulltaxa höjts till 2 kronor per kilogram, hafva försök gjorts att på så sätt undgå denna tull, att de inre delarne af album införts för sig och permarne för sig, under begäran att de förra måtte tullbehandlas som lackerade pappersarbeten med en tull af 60 öre pr kilogram, de senare såsom bokpermar, lösa, med en tull af 1 krona pr kilogram. Dylika försök böra emellertid, enligt komiténs mening, förebyggas, hvilket äfven lätteligen kan ske genom att till rubriken bifoga orden: »eller delar deraf».

Äfven anser komitén, att uti anmärkningen bör intagas ordet »askar», enär vissa slags album vanligen inkomma uti askar, och dessa tydligen böra lika väl som fodral m. m. medräknas uti vigten.»

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får utskottet, i öfverensstämmelse med hvad komitén föreslagit, hemställa,

1:o) att Riksdagen måtte besluta, att ifrågasvarande rubrik i tulltaxan skall erhålla följande förändrade lydelse:

Album eller delar deraf... 1 kilogram 2 kronor.

Anm. Afdrag i vigten göres ej för askar, fodral och pappersomslag.

Om artikeln *blommor* innehåller tulltaxan:

Blommor.

	Quantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kr.	ö.
<i>Blommor:</i>			
48	naturliga, äfvensom qvistar och blad, friska eller torkade, ej hänförliga till apoteksvaror	1 kilogram	2 —
49	konstgjorda, af tyg, papper, halm, fjäder, eller andra dylika ämnen	1 kilogram	2 50
50	delar till konstgjorda blommor	1 kilogram	1 —
<i>Anm. 1.</i> Med »delar till konstgjorda blommor» förstås endast blad i bundtar, ax för sig, knoppar för sig o. s. v. utan tillsats eller sammanbindning.			
<i>Anm. 2.</i> Afdrag i vigten göres ej för papper, askar och dylikt omslag.			

Härom yttrar tullkomitén: »Rörande denna artikel har komitén från Eders Kongl. Maj:t fått emottaga en nådig remiss af den 20 sistlidne juli, innehållande en skrifvelse från härvarande nederländske minister, deri denne framhåller, att den vid senaste riksdag åsatta tull af 2 kronor per kilogram å afskurna qvistar och blad uppginge för de vanligast förekommande slagen deraf till 7 à 8 gånger varans värde och vore likartad med importförbud, hvarigenom den ej ringa införseln från Nederländerna hotades. En likartad anmärkning har ock i flera till komitén inkomna skrifvelser framstälts af några trädgårdsodlare inom landet, hvilka derför påyrkat tullens väsentliga minskande eller borttagande, på samma gång i några skrifvelser äfven uttalats, att denna tull å »levfande blommor afskurna» ej vore till någon nytta, emedan den ej vore tillräcklig att framkalla odling af dyrbarare blommor vintertiden, då den egentliga importen förefunnes, utan därför endast verkade fördyrande på varan. Å andra sidan hafva i tvenne inkomna skrifvelser trädgårdsodlare i Göteborgs omnejd yrkat bibehållande af nu ifrågavarande tullsats.

Att denna tullsats å afskurna qvistar och blad är synnerligt hög, erinrades och erkändes vid sistlidne riksdag. Men då den föreslagna tullsatsen ändock godkändes, så voro skälen dertill, att man antog, att ett sönderdelande af rubriken skulle vålla omgång och besvär vid tullbehandlingen äfvensom möjligen gifva anledning till olika tullbehandling på olika tullplatser. Inom komitén har dock upplysning vunnits, att nämnda olägenheter knappast vore att befara, och vid sådant förhållande har komitén ej tvekat att sönderdela rubriken och på afskurna qvistar och blad föreslå en särskild tullsats, som komitén ansett böra bestämmas till 50 öre per kilogram. Äfven den är visserligen hög i förhållande till värdet af åtskilliga växtarter, men den kan ingalunda sägas vara prohibitiv, och då flere slag af dessa kunna i landet frambringas, och de, som ej lämpligen kunna här frambringas, kunna af inhemska ersättas, torde ej den föreslagna tullsatsen framkalla berättigade anmärkningar. Genom denna lägre tullsats förebygges ock, att, såsom nu skett, för att erhålla afskurna qvistar och blad, hela växter intagas, hvilka förtullas efter 30 öre per kilogram, i vissa fall ändå lägre.

Med afseende å afskurna blommor åter har komitén ansett tullen böra höjas till 3 kronor per kilogram. Denna tullsats ställer sig i förhållande till varuvärdet i många fall ändock billigare än den nu föreslagna tullen å qvistar och blad. Tullen har betydelse endast med hänsyn till de blommor, som vintertiden införas; ty under den öfriga tiden af året är importen ytterst ringa. Men med afseende å de kostnader, som frambringande af blommor hos oss vintertiden medför, och då dessa användas endast af de i ekonomiskt afseende mest gynsamt lottade, har ingen tvekan funnits om lämpligheten af tullens förhöjande till nämnda belopp.

Vid behandlingen af denna rubrik har vidare anmärkts, att densamma, såsom den nu vore uppställd, med tull belade blommor, qvistar och blad, som infördes för industriella behof, samt att det näppeligen kunnat vara Riksdagens afsigt att med den fastställda tullsatsen träffa annat än det, som kunde som öfverflödsvara anses. Med gillande af denna uppfattning har komitén så ändrat rubriken, att endast till prydnad afsedda blommor, qvistar och blad drabbas af tullen, under det att »andra slag» få tullfritt införas, och har det upplysts, att ur tullhänsyn ej någon svårighet vore att befara af ett sådant särskiljande.»

I hvad tullkomitén sålunda anfört instämmer utskottet till fullo och får till följd deraf hemställa,

2:o) att rubriken »Blommor» i tulltaxan måtte erhålla följande lydelse:

Blommor:

naturliga, afskurna, äfvensom qvistar och blad, friska eller torkade, ej specificerade och ej hänförliga till apoteksvaror:

till prydnad användbara, lösa eller sammanbundna:

blommor 1 kilogram 3 kronor

qvistar och blad 1 kilogram 50 öre

andra slag fria

konstgjorda — — — — —

Angående *broderade arbeten* föreskrifver tulltaxan, att vid förtullning af sådana afdrag i vigten ej eger rum för papper, kartor och inlägg.

Broderade arbeten.

Enär broderade arbeten i öfrigt tullbehandlas på samma sätt som kläder eller med 20 procents förhöjning af tullen å väfnaden samt utan afdrag i vigten för papper, kartor och inlägg, har tullkomitén ansett, att den sistlidne år antagna bestämmelsen, att vid tullbehandling af kläder afdrag ej må göras för askar, hvori de inkomma, borde tillämpas jemväl på broderade arbeten, som likaledes ofta inkomme uti sådana.

Utskottet, som delar denna uppfattning, hemställer,

3:o) att Riksdagen måtte besluta, att anmärkningen under rubriken »Broderade arbeten» skall erhålla följande förändrade lydelse: »Afdrag i vigten eger ej rum för askar, pappersomslag, kartor och inlägg».

Vid artikeln *bränvin och sprit* yttrar tullkomitén: »För att bränvin och sprit, som i mindre partier infördes utifrån, äfven skulle drabbas af den minuthandelsafgift, som för samma slags spirituosa erlades vid försäljning inom landet i samma myckenhet, fogades till denna rubrik vid 1882 års riksdag en anmärkning, som endast med ändring i afseende å kvantitet och tullsats ännu der återfinnes under n:o 1, och hvilken är af följande lydelse:

Bränvin och sprit.

»Vid förtullning af bränvin och sprit i mindre partier än 250 liter, enligt de här ofvan för tullberäkning bestämda grunder, skall tullafgiften förhöjas med 15 öre per liter.»

Uti ett tullbehandlingsmål, som blifvit draget under Eders Kongl. Maj:ts pröfning, förklarade Eders Kongl. Maj:t i utslag af den 15 december 1882, att denna minimiqvantitet afsåge innehållet i hvarje särskildt kolly och ej den i en inlaga till förtullning anmälda qvantitet. För att bringa ordalydelsen i denna anmärkning till öfverensstämmelse med innehållet i den åberopade resolutionen hemställer komitén, att anmärkningen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Vid förtullning af bränvin och sprit i kollys innehållande mindre än 250 liter, enligt de här ofvan för tullberäkning bestämda grunder, skall tullafgiften förhöjas med 15 öre per liter».

På de af tullkomitén anförda grunder hemställer utskottet,

4:o) att Anm. 1 under rubriken »Bränvin och sprit» måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Vid förtullning af bränvin och sprit i kollys, innehållande mindre än 250 liter, enligt de här ofvan för tullberäkning bestämda grunder, skall tullafgiften förhöjas med 15 öre per liter.

Böcker.

Böcker med inbundet rent och linieradt papper tullbehandlades förr som papper med 20 procent förhöjning af tullen å detta; och enär papper då som nu förtullades utan afdrag för närmaste emballage, egde samma förfaringssätt rum för böcker af detta slag. Då lämpligt syntes vara att bibehålla den bestämmelse att afdrag i vigt ej får ske för emballage, jemväl sedan böcker med rent eller linieradt papper fått särskild tullsats, såsom nu skett, äfvensom att låta densamma gälla hela rubriken, har tullkomitén föreslagit, att under rubriken böcker sättes en anmärkning af det innehåll, att afdrag i vigten ej göres för askar, fodral och pappersomslag.

Med anslutning till detta förslag får utskottet hemställa,

5:o) att Riksdagen måtte besluta, att till rubriken »Böcker» i tulltaxan måtte fogas en anmärkning af följande lydelse: »Afdrag i vigten göres ej för askar, fodral och pappersomslag.»

Chokolad.

I en inom Andra Kammaren väckt motion n:o 72 föreslår herr *E. W. Wretlind*, att tullen på *omalen kakao* borttages och att tullen på malen eller rifven kakao samt på *chokolad* nedsättes från 50 till 20 öre per kilogram. Till stöd för detta förslag anför motionären följande:

»Vi hafva ytterligare import af en vara, som alls icke kan i lan-

det produceras, men som också är på en gång ett närings- och ett njutningsmedel. Tullinkomsten af densamma spelar äfven en så obetydlig roll, att tullen å densamma ur finansiell synpunkt icke har något skäl för sig. Det var äfven en stor inkonsequens af förliden Riksdag att icke nedsätta tullen å denna vara, när tullnedsättning beviljades för kaffe och té. Ty den vara jag afser har lika betydelse som de nämnda att vara ett njutningsmedel, men har det företrädet framför dessa att hafva en vida större betydelse såsom näringsmedel. Jag menar nemligen *kakao* samt den deraf beredda *chokoladen*.

Hvarje läkare, likasom hvarje handbok i organisk kemi, kan upplysa derom, att bland de tre närsläktade njutningsmedlen, kaffe, té och chokolad, det sistnämnda står i näringsvärde långt, ja, man kan säga ojemförligt framför de två förstnämnda, hvilkas plats bland näringsämnena med skäl till och med kan omtvistas. Ur sanitär synpunkt vore det därför synnerligen önskligt, att chokoladen kunde allt mera inkräkta på det område, som kaffe och té nu intaga. Statsmagterna borde därför främja en tulltaxa, som kan verka i detta syfte.

Då man vidare ihågkommer, att statsverkets tullinkomst af kakao och chokolad är ganska obetydlig, nemligen för kakao 35- å 40,000 kronor och för chokolad 25- å 30,000 kronor årligen, så tvekar jag icke att föreslå borttagande af den tull på 30 öre per kilogram, som nu är satt för omalen kakao, samt en motsvarande nedsättning af tullen på chokolad samt malen eller rifven kakao från 50 till 20 öre per kilogram.»

Införseln af kakao och chokolad har utgjort:

	Kakao:	Chokolad:
år 1882	59,421 kilogram	30,980 kilogram
„ 1883	67,455 „	42,893 „
„ 1884	69,826 „	49,560 „
„ 1885	95,108 „	58,423 „
„ 1886	115,124 „	48,425 „
„ 1887	112,091 „	50,322 „

Af kakao har naturligen utförsel ej egt rum, men af chokolad har utförts:

år 1882	35,819 kilogram
„ 1883	42,234 „
„ 1884	54,662 „
„ 1885	66,153 „
„ 1886	79,736 „
„ 1887	80,375 „

Jemväl vid sistlidne års riksdag yrkade en motionär upphäfvande af tullen å kakao och nedsättning i tullsatsen för chokolad. I anledning af detta yrkande, som framställdes i syfte att bereda skydd åt den inhemska tillverkningen af chokolad, hvilket ämne motionären ansåg böra betraktas snarare såsom ett närings- än såsom ett njutningsmedel, yttrade bevillningsutskottet vid nämnda riksdag, att handelsstatistiken utvisade, att förhållandet emellan nuvarande tullsatsen å kakao och chokolad icke kunde sägas lägga hinder i vägen för chokoladtillverkningen inom landet, samt att, då chokolad hufvudsakligen vore ett njutningsmedel, skäl saknades att göra denna vara billigare genom att borttaga tullen å kakao och i sammanhang dermed nedsätta tullen å chokolad. Denna bevillningsutskottets uppfattning delades af Riksdagen, som med bifall till utskottets hemställan afslog motionen. Då sedan dess några nya skäl för den yrkade ändringen af tullbestämmelserna för kakao och chokolad icke tillkommit, hemställer utskottet,

6:o) att herr Wretlinds ifrågavarande förslag icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Fernissa.

För *fernissa* är i tulltaxan bestämd en tullsats af 25 öre för 1 kilogram, med anmärkning att s. k. spritfernissa tullbehandlas under tillämpning af hvad taxan stadgar för art. bränvin och sprit.

Om ifrågavarande artikel anför tullkomitén:

»Anmärkningen under denna rubrik innehöll förut, att s. k. fernissa af sprit, med en obetydlig tillsats af harts eller andra ämnen tullbehandlas under tillämpning af hvad taxan stadgar för art. Bränvin och Sprit, men ändrades vid sistlidet års riksdag till följande lydelse: »s. k. spritfernissa tullbehandlas under tillämpning af hvad taxan stadgar för art. Bränvin och Sprit.» Motivet till denna ändring var, att uttrycket »med en obetydlig tillsats af» icke gaf någon bestämd ledning för tullbehandlingen, hvadan möjlighet förefans, att samma vara förtullades olika på olika platser, allt efter som åt ordet »obetydlig» gafs en större eller mindre latitud. Genom den vidtagna ändringen har all spritfernissa belagts med samma tull som likör, hvilket, då tullen å sist nämnda vara samtidigt höjdes från 1,20 till 1,50 kronor per liter, eller tullen å absolut alkohol, medfört i synnerhet för vissa slag af spritfernissa en enligt komiténs mening allt för hög tull. Men som spritfernissa inkommer i en mängd olika kärl, hvilkas innehåll det vid tullbehandlingen oftast är svårt att utan allt för stor tidsutdrägt uppmäta, har komitén ansett, att bestämmande af tullsatsen efter vigt skulle betydligt underlätta tullbehandlingen, och då en liter

vanlig spritfernissa plägar väga omkring 1 kilogram, men högst sällan innehålla mer än 80 procent alkohol, har komitén ansett sig böra för spritfernissa föreslå en tullsats af kronor 1,20 för kilogram.

Dessutom finner komitén billigheten fordra, sedan nu mer rätt att denaturera brännvin och sprit blifvit genom kongl. förordningen af den 18 november 1887 medgifven, att äfven sprit i spritfernissa må få denatureras, om godsegaren så önskar. Tekniska högskolan har äfven i sitt utlåtande öfver besvär angående tullbehandling af fernissa (s. k. glasyr), rörande hvilka besvär handlingarna genom nådig remiss af den 9 november 1888 blifvit komitén tillställda, tillstyrkt ett sådant medgifvande. Likväl anser komitén, för undvikande af allt för stor olägenhet vid tullbehandlingen, att denna rätt ej må medgifvas för huru små kvantiteter som helst. Endast när spritfernissa inkommer i kärl, innehållande mer än 20 kilogram, torde denaturering böra få ske. Sålunda denaturerad spritfernissa bör enligt komiténs mening draga den för icke sprithaltig fernissa stadgade tull.

Beträffande öfriga fernissor hafva uti till komitén inkomna skrivelser från industriidkare yrkats en höjning af den nu gällande tullsatsen, 25 öre pr kilogram; och hafva de såsom skäl härför anført den öfvermåttiga utländska konkurrensen, särdeles från Tyskland. Den betydande och ständigt ökade införseln af fernissa synes äfven antyda behovet af högre skydd för denna vara. Införseln utgjorde sålunda:

År	kilogram	till ett värde af
		Kronor
1881	98,234	245,585
1882	121,994	304,985
1883	146,845	367,117
1884	158,597	396,493
1885	177,239	443,098
1886	183,935	459,838.

Då numera flera fernissfabriker finnas inom landet, kan man äfven vänta, att de skola utan svårighet fylla det inhemska behovet, derest ett något högre skydd sätter dem i stånd att framgångsrikt täfla med utlandets fabriker. Komitén anser sig emellertid icke för närvarande böra tillstyrka större höjning än 5 öre eller från 25 öre till 30 öre, allt per kilogram.

Med anledning af den af komitén föreslagna rätten att denaturera sprit uti spritfernissa och sprithaltiga bottenfärger får komitén i underdånighet hemställa, att derest nämnda förslag godkännes, Eders Kongl. Maj:t behagade föreskrifva sättet härför.

På nu anförda grunder får komitén alltså föreslå, att rubriken "fernissa" i sin helhet erhåller följande förändrade lydelse:

"*Fernissa*:

sprit	1 kilogram	1 krona	20 öre
andra slag	1	,,	30 öre

Anm. Spritfernissa, som inkommer i kärl, innehållande mer än 20 kilogram och i hvilken spriten före tullbehandlingen denaturerats, på sätt derom särskildt föreskrifvit är, tullbehandlas som Fernissa, andra slag."

Som fernissa tullbehandlas äfven s. k. bottenfärger, afsedda till bestrykning af botten å jernfartyg. De bestå hufvudsakligen af jordfärger, lösta i oljor eller sprit, men de innehålla äfven — hvilket för deras tullbehandling varit bestämmande — hartser, ehuru i ofta obetydlig mängd. I förhållandet till värdet är tullen å denna vara hög, men särdeles gäller detta, då färgen är tillredd med sprit.

Då af dessa färger, hvaras sammansättning ofta är tillverkarens hemlighet, ej någon tillverkning förekommer inom landet, kan en nedsättning i tullen ej lända färg- och fernisseindustrien till skada, under det deremot skeppsbyggnadsindustrien deraf skulle erhålla stor fördel, så mycket mera som det eljest är att befara, att redarne skulle låta sina fartyg dockas och målas i utländska hamnar.

Komitén, som på dessa skäl anser önskvärdt, att dessa s. k. bottenfärger komma att draga en lägre tull än nu, håller före, att de lämpligen kunna tullbehandlas som målarefärger, beredda med olja, emedan de beståndsdelar, hvaraf de hufvudsakligen bestå, äro de samma, af hvilka de målarefärger, som draga denna tull, tillverkas. Innehåller s. k. bottenfärg sprit, torde det vara nödvändigt att medgifva denaturering af densamma för att ej på detta sätt någon otillbörlig införsel af sprit må kunna ega rum.

Dessa bestämmelser torde hafva sin rätta plats såsom en anmärkning under n:o 141 i tulltaxan "målarefärger beredda med olja", i synnerhet som någon förväxling mellan dessa färger och fernissor ej lär vara att befara, och de dessutom, såsom ofvan är nämndt, närmast äro till målarefärger hänförliga."

Till hvad komitén upplyst om införseln af fernissa är utskottet i stånd att foga det meddelande, att år 1887 infördes 329,800 kilogram fernissa med ett angifvet värde af 824,500 kronor. Den af komitén

tillstyrkta höjningen i tullen för "fernissa, andra slag", finner utskottet därför fullt befogad. Likaså har utskottet icke något att erinra mot den af komitén för spritfernissa förordade tullsats af 1 krona 20 öre per kilogram. Deremot har utskottet icke kunnat biträda komiténs förslag, att sprithaltig fernissa, i hvilken spriten före tullbehandlingen denaturerats, skall tullbehandlas som fernissa andra slag och följaktligen draga en tull af endast 30 öre per kilogram. Utskottet har sig nemligen bekant, att denaturerad sprit i Tyskland säljes ända till 30 öre per kilogram billigare, än dylik sprit kan erhållas i Sverige, och utskottet håller i anledning deraf före, att tillverkning af spritfernissa icke skall kunna med någon utsigt till framgång bedrifvas i Sverige, derest tillverkningen ej åtnjuter ett högre skydd mot utländsk spritfernissa, i hvilken spriten undergått denaturering, än den ifrågasatta tullen af 30 öre per kilogram. Utskottet har för sin del ansett denna tullsats böra bestämmas till 40 öre per kilogram och får alltså hemställa:

7:o) att rubriken »Fernissa» i tulltaxan måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Fernissa:

sprit-..... 1 kilogram 1 krona 20 öre
 andra slag 1 kilogram — 30 öre.

Anm. För spritfernissa, som inkommer i kärl innehållande mer än 20 kilogram, och i hvilken spriten före tullbehandlingen denaturerats, på sätt derom särskildt föreskrifvet är, utgår tullen med endast 40 öre för 1 kilogram.

Angående artikeln *fisk* innehåller tulltaxan:

Fisk.

		Quantitet för tullberäkningen.	Tullsats.
			Kronor öre
	<i>Fisk:</i>		
110.	saltad eller inlagd: anjovis, sardeller och thonfisk, kärleus vigi inberäknad.....	1 kilogram	— 20
111.	alla andra slag.....	—	<i>fri.</i>

I motion n:o 60 inom Andra Kammaren föreslår herr *P. Pehrsson* i Norrsund att för sill eller strömming måtte bestämmas en tull af 2 öre per kilogram och för all annan här ofvan omförd fisk det belopp, som utskottet kunde finna lämpligt tillstyrka.

Rörande ifrågavarande artikel yttrade sistlidne riksdags bevillningsutskott:

»Tullsatsen för n:o 110 är beroende på handelstraktaten med Frankrike och kan följaktligen ej ändras.

I afseende å andra slag af fisk har utskottet ansett, att, till den för närvarande hårdt tryckta fiskerinäringens upphjelpande, tullar böra åsättas saltad, inlagd eller rökt sill, strömming och lax.

Hvad beträffar *sill* erinrar utskottet, att norsk sådan ej träffas af tullen, på grund af den så kallade mellanrikslagens bestämmelser, utan att den sill, som skulle drabbas deraf, är dansk eller holländsk.

År 1886 infördes från Danmark 1,111,877 kilogram och från Nederländerna 764,475 kilogram saltad sill, hvarförutom smärre partier inkommo från de tyska hamnarne. Från Norge infördes samma år 18,491,287 kilogram saltad eller inlagd sill.

Till utskottet har blifvit inlemnad en af flere fiskare inom Gefleborgs län undertecknad skrift, hvari de klaga deröfver, att finske fiskare föra så mycken saltad *strömming* öfver till Sverige, särskildt till Stockholm, att prisen sjunkit till den grad, att fiske numera knappast kan idkas med någon utsigt till förtjenst.

Saltad fisk har från Finland införts:

år 1882	till värde af	231,420	kronor,
” 1883	” ” ”	244,340	”
” 1884	” ” ”	267,038	”
” 1885	” ” ”	223,500	”
” 1886	” ” ”	348,456	”

Såsom en lämplig tullsats påyrkas 5 kronor för en tunna saltad strömming. Denna tullsats har utskottet funnit vara alltför hög. Utskottet anser för sin del, att sill och strömming lämpligen kunna draga samma tull och att denna torde böra bestämmas till 2 öre per kilogram, kärkens vigt inberäknad.

Vid föregående riksdagar hafva af representanter från Norrland framställts yrkanden om tull å saltad *lax*. Utskottet, som med afseende å den kända stora införseln af dylik lax från Finland funnit dessa yrkanden berättigade, föreslår, att saltad, inlagd eller rökt lax beläggas med en tull af 10 öre per kilogram, kärkens vigt inberäknad.»

Till de i berörda framställning meddelade uppgifter om införseln till Sverige af saltad eller inlagd fisk kan utskottet lägga, att år 1887 infördes från Danmark 1,243,988 kilogram, från Nederländerna 45,531 kilogram och från Norge 28,557,939 kilogram saltad eller inlagd sill. Af saltad fisk infördes samma år från Finland 507,076 kilogram.

Såsom bekant afslog 1888 års riksdag bevillningsutskottets hemställan om tull å saltad, inlagd eller rökt lax, sill och strömming. Emot tull å *lax* anfördes, att denna vara numera vore så dyr och laxfisket en så lönande näring, att tullen vore obehöflig. Häremot tillåter sig utskottet erinra, hvad jemväl vid sistlidne riksdag uttalades, att laxprisen under de senare åren nedgått och att många af de norrländska laxfiskena drifvits med förlust. Med hänsyn härtill föreslår utskottet, att saltad, inlagd eller rökt lax belägges med en tull af 10 öre per kilogram, kärkens vigt inberäknad.

Då all norsk *sill*, hvilken utgör den ojemförligt största delen af den sill, som införes, och är den vara, som företrädesvis förtäres af den mindre bemedlade, inkommer tullfritt, skulle en tull å saltad, inlagd eller rökt sill hufvudsakligen drabba en artikel, hvilken i de flesta fall torde kunna anses såsom en delikatessvara.

Om saltad *strömming* kan visserligen icke detta sägas. Men om man besinnar, att fiskerinäringen på Sveriges östra kust gått och alltjemt går tillbaka samt åt utöfvarne af ett mödosamt och ofta farligt yrke knappast skänker en nödtorftig bergning, måste man erkänna, att en tull, som kan förekomma öfverflöd i marknaden med deraf härflytande underpris, icke bör vara föremål för anmärkning. Fiskarebefolkningens arbete är lika mycket i behof af skydd som annat inhemskt arbete. Att denna befolkning väl känner detta behof, derom vittnar det förhållande, att jemväl innevarande år till utskottet från fiskare i Roslagen och inom Gefleborgs län inkommit framställningar om tull å saltad strömming. Och uppgifves i dessa, dels att priset å en heltunna strömming, som år 1883 utgjorde 16 å 19,50 kronor, år 1884 nedgick till 10 kronor och sistlidne år utgjorde allenast 7 å 9 kronor, dels ock, att den af bevillningsutskottet vid sistlidne års riksdag föreslagna tullen af två öre per kilogram, kärkens vigt inberäknad, ungefär motsvarar värdet af strömmingskärnen.

Utskottet, som i allo hyser samma åsigter i föreliggande fråga som 1888 års riksdags bevillningsutskott, finner sig på grund af hvad här ofvan blifvit andraget föranlätet att hos Riksdagen hemställa,

8:o) att rubriken »Fisk» i tulltaxan måtte erhålla följande förändrade lydelse:

	Quantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
<i>Fisk:</i>			
saltad, inlagd eller rökt:			
anjovis, sardeller och thonfisk	1 kilogram	—	20
lax	1 kilogram	—	10
sill och strömming	1 kilogram	—	2
<i>Anm.</i> För kärkens vikt medgifves ej afdrag.			
alla andra slag	—	<i>fria.</i>	

*Flyttsaker.*Rörande *flyttsaker* stadgar tulltaxan:

	Quantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
<i>Flyttsaker:</i>			
121.	reseförmödenheter, af egaren sjelf medförda, då de af vederbörande tullkammare eller tullinspektion finnas ej öfverstiga hans behof under resan	—	<i>fria.</i>
122.	gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, när de inkomma för sådana personers räkning, hvilka inflytta från utlandet eller vistats utomlands en tid af minst ett år, och sådant med konsulats- eller annat officielt betyg styrkes, samt, efter det egaren på tro och heder afgifvit intyg, att han dem sjelf begagnat samt för eget bruk och icke i handelsafsigt infört, vederbörande tullkammare eller tullinspektion pröfvar dem icke öfverstiga egarens behof	—	<i>fria.</i>
123.	öfriga inkommande gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, alla slag, ej specificerade	100 kronor	15 —

Om rubriken n:o 122 yttrar tullkomitén:

»Den genom senaste ändring uti denna rubrik införda bestämmelsen, att personer, som för sina medhafda husgeråd m. m. begära tullfrihet, böra med konsulats- eller annat officiellt betyg styrka, att de inflytta från utlandet eller vistats derstädes minst ett år, har vållat större besvär för den trafikerande allmänheten, än sakens vigt synes kräfva. De, som införa gamla och brukade flyttsaker, hafva sällan kännedom om tulltaxans bestämmelse i denna punkt, samt sakna för den skull oftast ifrågavarande betyg. Att åter anskaffa det föreskrifna betyget, sedan de väl lemnat det främmande landet, möter för flertalet bland dem, som utgöres af arbetsfolk, stora svårigheter, hvadan de ofta nödgas för medhafda saker betala tull. Sådant har emellertid aldrig med ifrågavarande ändring afsetts. Fordran att konsulats- eller annat officiellt betyg skall företes synes i detta fall vara allt för sträng. Icke heller bör ett sådant officiellt intyg vara mera af nöden med afseende på vistelsen i utlandet än beträffande de införda sakernas beskaffenhet och ändamålet med införseln. Härom är nemligen stadgadt, att egaren »på tro och heder» skall intyga, att han dem sjelf begagnat samt för eget bruk och icke i handelsafsigt infört. Komitén anser tillräckligt vara om en liknande försäkran affordras jemväl i fråga om inflyttningen och utrikes vistelsen, och får derfor föreslå, att det ifrågavarande momentet uti denna rubrik får följande lydelse:

»gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, när de inkomma för sådana personers räkning, hvilka inflytta från utlandet eller vistats utomlands en tid af minst ett år, och egaren sådant på tro och heder skriftligen intygar, äfvensom att han dem sjelf begagnat samt för eget bruk och icke i handelsafsigt infört, samt vederbörande tullkammare eller tullinspektion pröfvar dem icke öfverstiga egarens behof fria.»

Då utskottet i likhet med komitén anser önskvärdt, att den vid ifrågavarande rubrik anmärkta olägenheten undanrödjes, hvilket bäst torde kunna ske på det af komitén förordade sätt, hemställer utskottet,

9:o) att åt den i gällande tulltaxa befintliga rubriken n:o 122 gifves följande lydelse:

gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar, när de inkomma för sådana personers räkning, hvilka inflytta från utlandet eller vistats utomlands en tid af minst ett år, och egaren på tro och heder skriftligen intygar sådant äfvensom att han

dem sjelf begagnat samt för eget bruk och icke i handelsafsigt infört, samt vederbörande tullkammare eller tullinspektion pröfvar dem icke öfverstiga egarens behof *fria.*

Färger m. m.

Under rubriken *färger och färgningsämnen* stadgar tulltaxan, att »målarefärger, beredda med olja», n:o 141 i taxan, förtullas med 5 öre per kilogram. Härom yttrar tullkomitén:

»Då vissa slag af torra färger draga samma tullsats (5 öre pr kilogram), synes det oegentligt att ej bestämma högre afgift, när de inkomma beredda med olja såsom färdiga målarefärger, i synnerhet som linoljan, med hvilken de vanligen beredas, drager okokt en tull af 7 öre och kokt samma tull som fernissa, eller 25 öre, hvilken nu af komitén föreslagits att höjas till 30 öre, allt pr kilogram. Samma förhöjning, eller 5 öre pr kilogram, anser komitén äfven här kunna lämpligen föreslås. Införseln har hittills varit ringa, men den kommer antagligen att icke obetydligt stegras, om, såsom komitén föreslagit, s. k. bottenfärger komma att hit hänföras. För dessa kommer den nu föreslagna tullsatsen att blifva väsentligt lägre än den de hittills dragit, men den torde dock möjliggöra inom landet en tillverkning af desamma, om hemligheten med deras sammansättning blifver känd.

Under återopande af hvad komitén anfört om s. k. bottenfärger under rubriken »Fernissa», hemställer komitén vidare, att efter n:o 141 i tulltaxan må införas följande anmärkning:

Som målarefärger, beredda med olja, tullbehandlas äfven s. k. bottenfärger, afsedda till bestrykning af jernfartygs bottenar. Innehåller sådan färg sprit, må den, om godsegaren så önskar, före tullbehandlingen denatureras, på sätt särskildt är stadgadt. Sker ej denaturering, tullbehandlas sådan bottenfärg som spritfernissa.»

Med afseende derå att målarefärger i allmänhet beredas af kokad linolja, hvilken tullbehandlas som fernissa, hvarför föreslagits en tull af 30 öre pr kilogram, anser utskottet, att den af komitén förordade tullen för målarefärger, beredda med olja, eller 10 öre pr kilogram, är väl låg, särskildt med hänsyn dertill att vissa torra färger draga en tull af 5 öre pr kilogram. Utskottet har därför funnit sig böra föreslå tullen till 15 öre pr kilogram.

Af samma skäl, som blifvit anfördt i fråga om spritfernissa, har utskottet vidare ansett, att denaturering af sprit, som förekommer i s. k. bottenfärger, icke bör tillåtas i annat fall, än att färgen inkommer

i kärl, innehållande mer än 20 kilogram; och har utskottet till följd häraf i anmärkningen inryckt ett stadgande härom.

Utskottet hemställer,

10:o) att tullen för målarefärger, beredda med olja, måtte från sitt nuvarande belopp, 5 öre pr kilogram, höjas till 15 öre för en kilogram, och att under denna rubrik måtte intagas en anmärkning, så lydande:

Som målarefärger, beredda med olja, tullbehandlas äfven s. k. bottenfärger till bestrykning af jernfartygs bottnar. Innehåller sådan färg sprit och inkommer den i kärl, innehållande mer än 20 kilogram, må den före tullbehandlingen denatureras, på sätt särskildt är stadgadt. Sker ej denaturering, tullbehandlas sådan bottenfärg som spritfernissa.

Om *glaspulver* och *glasskärf*, hvilka artiklar enligt gällande tulltaxa förtullas med 2 öre pr kilogram, yttrar tullkomitén:

*Glaspulver
och Glas-
skärf.*

»Genom sistlidne Riksdags beslut åsattes såväl glasskärf som glaspulver en tull af 2 öre pr kilogram. Enligt komiténs åsigt bör emellertid skilnad göras i tullbehandlingshänseende mellan dessa båda artiklar. Medan glaspulver är en tillverkning och därför med rätta åsattes tull, är glasskärf deremot en affallsprodukt, som endast har användning inom glasindustrien såsom råämne och på den grund bör vara tullfri.

Komitén får för den skull föreslå, att orden »och glasskärf» utgå ur ofvan nämnda rubrik, och att en ny sådan i tulltaxan insättes af följande lydelse:

Glasskärf *fri.»*

På det af tullkomitén andragna skäl hemställer utskottet,

11:o) att ur rubriken »Glaspulver och Glasskärf» orden »och Glasskärf» måtte utgå, och i tulltaxan införas en ny rubrik: *Glasskärf* samt denna artikel förklarar fri från tull.

Till rubriken *hängslen* är i tulltaxan fogad den anmärkning, att afdrag i vigten ej medgifves för askar och pappersomslag. Tullkomitén yttrar härom:

Hängslen.

»Hängslen inkomma ofta uppfästade på kartor, för hvilka godsägaren fordrar afdrag i vigten, men då dervid mången gång inträffar, att hängslen, på så sätt uppfästade, äro inlagda i askar, för hvilka afdrag ej göres, vållar detta olägenhet vid tullbehandlingen. Olämpligt

synes för öfrigt vara, att afdrag i vigten får göras för kartor, medan askar och pappersomslag ingå deri. Komitén anser sig för den skull böra föreslå, att uti anmärkningen under rubriken insättes ordet »kartor» — — — —

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer utskottet,

12:o) att anmärkningen under ifrågavarande rubrik måtte erhålla följande förändrade lydelse: »Afdrag i vigten medgifves ej för askar, kartor och pappersomslag.»

*Instrumen-
ter:
accordion.*

Af enahanda skäl, som förut anförts för den föreslagna ändringen i fråga om album, tillstyrker tullkomitén, att till rubriken *accordion* i tulltaxan, hvilken rubrik nu lyder:

accordion ... 1 kilogram ... 1 krona
fogas orden »eller delar deraf.»

Utskottet hemställer,

13:o) att ifrågavarande rubrik i tulltaxan erhåller följande lydelse:

accordion eller delar deraf 1 kilogram 1 krona.

*Jern och
Stål.*

I en inom Första Kammaren väckt motion, n:o 5, yrkar herr af *Burén*, att Riksdagen måtte besluta, att tullen för

100 kilogram tack- och barlastjern bestämmes till ... 1 kr. 64 öre,

100 ,, götmetall och smältstycken höjes från 2 kr. till 3 ,, 36 ,,

100 ,, jern och stål i stänger och knippor från 2
kr. 50 öre till 4 ,, 66 ,,

100 ,, svart jern- och stålplåt af 3 mm tjocklek
och deröfver från 3 kr. till 6 ,, 53 ,,

100 ,, svart jern- och stålplåt under 3 mm från
4 kr. till 8 ,, 40 ,,

I sitt betänkande n:o 8 angående vissa delar af tullbevillningen yttrade sistlidne Riksdags bevillningsutskott i fråga om tull å tackjern, blaud annat:

»Då bevillningsutskottet vid riksdagen den 15 januari—5 mars 1887 hemställde, att tack- och barlastjern samt skrot måtte åsättas en tull af 80 öre af 100 kilogram, skedde sådant naturligen under förutsättning, att våra med främmande magter ingångna handelstraktater icke lade hinder i vägen derför. Handelstraktaten med Spanien föreskrifver emellertid, att såväl »bly i tackor» som »andra metaller, oarbetade», skola vara fria från införselstull i Sverige, och tvifvelaktigt kan vara, huruvida icke under uttrycket »andra metaller, oarbetade», jemväl tack-

jern får anses inbegripet. Någon införsel af dylikt jern från Spanien har hittills icke egt rum och torde ej heller vara att emotse. För detta lands handelsintressen är det därför af ingen vigt, om tackjern i Sverige belägges med tull. Utskottet är också i tillfälle att meddela, att vid förfrågan, som på diplomatisk väg gjorts hos konungariket Spaniens regering, det svar erhållits, att från spansk sida hinder antagligen ej skulle möta för ett förklarande, att traktaten ej lade hinder i vägen för införande af tackjernstull i Sverige. Under sådana förhållanden anser utskottet sig vara obehindradt att, derest tull å tackjern skulle finnas af behovet påkallad, tillstyrka Riksdagen att därför bestämman en passande tullsats.»

På anförda skäl tillstyrkte utskottet, att tack- och barlastjern samt skrot måtte åsättas en tull af 80 öre för 100 kilogram, och Riksdagen, som lika med utskottet fann tull å tackjern nödvändig, beslöt den af utskottet tillstyrkta tullsatsen. Denna har emellertid icke af Kongl. Maj:t sanktionerats. Ur bilagan till Riksdagens justitieombudsmans embetsberättelse till 1889 års Riksdag inhemtas, att Kongl. Maj:t vid förnyad underdånig föredragning af 1888 års Riksdags skrivelse n:o 59, angående vissa delar af tullbevillningen, i hvad den innefattade anmälan om Riksdagens beslut dels om åsättande af tull å tackjern äfvensom de dermed under en rubrik sammanförda artiklarne barlastjern och skrot, dels ock om förhöjningar i tullsatserna å gjutgods, förklarar samma beslut icke kunna till någon Kongl. Maj:ts åtgärd föranleda. Skälet härtill lär hafva varit, att spanska regeringen förklarar sig icke vilja lemna något skriftligt medgifvande, att tackjern icke inbegreps under den i tariffen B till handelstraktaten emellan de förenade rikena och Spanien förekommande rubrik: »andra metaller, oarbetade.»

I anledning af hvad sålunda förekommit anser sig utskottet icke böra tillstyrka Riksdagen att nu besluta tull å tackjern.

De af motionären föreslagna förhöjningarna i tullsatserna för vissa andra uppräknade jern- och stålvaror kan utskottet icke heller förorda. Ifrågavarande artiklar belades nemligen med tull först under sistlidna år, och om denna tulls verkan torde det ännu vara för tidigt att uttala något omdöme, då intet material därför föreligger. Utskottet måste dessutom erinra, att, så länge Frankrike ej medgifvit Sverige att sätta tull å maskinerier, redskap och verktyg, ångmaskiner och ångpannor, en dylik tullförhöjning ej lämpligen bör ega rum.

Utskottet hemställer därför,

14:o) att herr af Buréns ifrågavarande yrkanden icke måtte af Riksdagen bifallas.

Kollodium.

Om *kollodium* anför tullkomitén:

»Kollodium, som enligt svenska farmakopéen skall innehålla öfver 80 procent æter, för öfrigt sprit och en ringa del bomullskrut, förtullas för närvarande som »kemiskt tekniska preparater» med en tull af 5 procent af värdet. Medelst en särdeles enkel och billig procedur kan emellertid ætern fränskiljas öfriga beståndsdelar. Genom att införa kollodium och deraf framställa æter kan man sålunda undgå den för sist nämnda ämne stadgade vida högre tullen af 1,75 kronor pr liter. För att förebygga sådant hemställer komitén, att kollodium må tullbehandlas som det ämne, hvaraf det hufvudsakligen består, eller som æter, och att rubriken följaktligen må erhålla följande lydelse:

»Kollodium; tullbehandlas såsom æter.»

Enär æter och æter spirituosus eller s. k. Hoffmans droppar, enligt tulltaxans föreskrift, icke få införas af annan än apoteksföreståndare eller, efter kommerskollegii pröfning, af näringsidkare, som styrker sig hafva behof af dylika varor för åstadkommande af sina tillverkningar, kunde, derest den af komitén föreslagna redaktionen blefve antagen, ifrågasättas, huruvida samma inskränkning i rättigheten till införsel skall ega rum jemväl i afseende å kollodium. För att emellertid förekomma en dylik tolkning hemställer utskottet, som i öfrigt instämmer i hvad komitén yttrat om kollodium,

15:o) att Riksdagen måtte besluta, att omförmälda rubrik i tulltaxan skallerhålla denna förändrade lydelse:
Kollodium 1 liter 1 krona 75 öre.

Konserver.

Om *konserver* stadgar gällande tulltaxa:

	Quantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
<i>Konserver</i> , i hermetiskt tillslutna eller lufttåta kärl förvarade, ätbara varor, kärlets vikt inberäknad:			
297. sardiner och anjovis, inlagda i olja, i lödda dosor	1 kilogram	—	20
298. andra slag	1 kilogram	—	30

Vid artikeln konserver yttrar tullkomitén:

»För konserver, andra slag, är den nu gällande tullafgiften 30 öre per kilogram. Bland hithörande artiklar inkommer i temligen stora kvantiteter s. k. »corned beef», amerikanskt kött, i hermetiskt slutna kärl. På denna artikel har emellertid icke nyssnämnda tullsats tillämpats, i det att enligt ett äldre generaltullstyrelsens beslut det är godsegaren medgifvet att öppna lådan eller dosan, hvilket vanligen tillgår så, att man sticker hål på hvarje kärl, innehållande corned beef, då varan anses förlora sin karakter af konserver och tullbehandlas efter innehållet, alltså som kött, förut tullfritt, nu dragande en tull af 7 öre per kilogram. Komitén anser emellertid, att såväl ifrågavarande corned beef som annat i hermetiskt slutna kärl förvaradt kött af nötboskap eller får bör behandlas som konserver, dit det på grund af förvaringssättet ostridigt hör. Likväl finner komitén den för konserver, andra slag, gällande tullsatsen af 30 öre per kilogram allt för hög för denna vara, som i förhållande till andra konserver har ett lägre värde. Å andra sidan synes den kött, »andra slag» åsatta tullafgiften af 7 öre per kilogram vara väl låg, då det kött, som inkommer sålunda förvaradt, i allmänhet är af bättre beskaffenhet och dertill benfritt. Komitén anser för den skull, att kött af nötboskap och får i hermetiskt slutna kärl bör i tulltaxan införas under rubriken konserver med en särskild tullsats, hvilken komitén tror sig böra föreslå till 12 öre per kilogram».

Komiténs förslag har af utskottet ansetts välgrundadt, och får utskottet därför hos Riksdagen hemställa,

16:o) att rubriken »Konserver» i tulltaxan må erhålla följande förändrade lydelse:

Konserver, i hermetiskt tillslutna eller lufttäta kärl förvarade, ätbara varor, kärlets vikt inberäknad:

sardiner och anjovis, inlagda		
i olja, i lödda dosor.....	1 kilogram	20 öre.
kött af nötboskap och får ...	1 kilogram	12 „
andra slag	1 kilogram	30 „

Koppar-
sticksastryck
m. m.

För närvarande heter det i tulltaxan:

		Quantitet för tullberäk- ningen.	Tullsats.	
			Kronor öre	
	<i>Kopparsticks-, Stålsticks- och Träsnittsastryck, äfvensom litografiska och fotografiska arbeten, med eller utan färgbeläggning:</i>			
	oinfattade:			
330.	som tillhöra tryckta verk	—	<i>fria.</i>	
331.	andra slag	1 kilogram	—	15
	infattade; tullbehandlas lika med Tafvelramar.			

Vid denna rubrik anför tullkomitén:

»Ofta inkomma artiklar af detta slag lösa och utan de verk, till hvilka de uppgifvas höra. Detta vållar emellertid lätt osäkerhet och tvister vid tullbehandlingen, enär man ej alltid kan veta, huruvida de ifrågavarande kopparsticken m. m. verkligen tillhöra tryckta verk och alltså böra åtnjuta tullfrihet. Oegentligt synes äfven vara, att träsnitt, såsom nu emellanåt är fallet, inkomma utan den dem tillhörande texten, hvilken tryckes här. Det verk, till hvilket nämnda träsnitt enligt tulltaxans bestämmelse skola höra, existera således ännu icke, när de införas. Komitén anser, att ett förtydligande af rubrikens stadgande på anförda grunder är af nöden» — — —. Och föreslår komitén, att n:o 330 i taxan skall lyda: »som tillhöra tryckta verk och med dem inkomma.»

På de af komitén anförda grunder hemställer utskottet,

17:o) att ifrågavarande rubrik i tulltaxan måtte erhålla följande lydelse:

Kopparsticks-, Stålsticks- och Träsnittsastryck, äfvensom litografiska och fotografiska arbeten, med eller utan färgbeläggning:

 oinfattade:

 som tillhöra tryckta verk och med dem

 inkomma..... *fria*
infattade — — —

Till rubriken *leksaker* i tulltaxan finnes fogad en så lydande anmärkning: »Vid förtullning af leksaker, *alla slag*, eger afdrag ej rum för askar, papper och dylikt omslag, hvare de äro inlagda.»

Lleksaker.

Enär leksaker ofta inkomma uppfästade på kartor, och afdrag i vikt tydligen ej bör medgifvas för dessa framför annat emballage, hemställer utskottet, i öfverensstämmelse med ett af tullkomitén framställt förslag,

18:o) att anmärkningen under rubriken »Leksaker» måtte erhålla följande lydelse:

Vid förtullning af leksaker, *alla slag*, eger afdrag ej rum för askar, papper och dylikt omslag, hvare de äro inlagda, eller för kartor, hvarå de äro uppfästade.

I en inom Första Kammaren väckt motion, n:r 9, har herr *Söderberg* och i motion, n:o 68, inom Andra Kammaren herr *N. Jönsson i Gammalstorp*, med hvilken fyra af kammarens ledamöter instämt, yrkat, att tullen å *majs* måtte höjas. Till stöd härför åberopa båda, att med nuvarande tullsats, 2 kronor 50 öre för 100 kilogram, det med tullen åsyftade ändamålet, nykterhetens befrämjande, icke vinnes, enär allt fortfarande betydliga partier majs införas för att användas till bränvinsbränning. Herr *N. Jönsson* erinrar dessutom, att en förhöjning af tullen skulle icke allenast bereda den mindre jordbrukaren i södra och mellersta Sverige, hvars hufvudsakligaste produkt till afsalu utgjordes af potatis, ett välbehöfligt och ökad skydd. Och förordar herr *Söderberg* en tullsats af 3 kronor 75 öre samt herr *Jönsson* en tull af 4 kronor för 100 kilogram.

Majs.

Införseln af majs utgjorde:

År 1884	11,471,543 kilogram
» 1885	28,037,443 »
» 1886	11,217,640 »
» 1887	4,564,855 »
» 1888	174,099 »

Under erinran att majs, som förut varit tullfri, från och med den 15 juli 1887 drog en tull af 2 kronor för 100 kilogram och efter den 14 februari 1888 drager en tull af 2 kronor 50 öre för samma kvantitet, anmärker utskottet, att ofvanstående siffror utvisa, att redan den tull, som blifvit majs åsatt, medfört ett högst betydligt nedgående af

importen och åstadkommit just hvad motionärerne åsyftat. Visserligen hafva under innevarande år några större partier majs importerats, men af detta förhållande, antagligen beroende på dels nuvarande ovanligt låga pris å nämnda sädesslag, dels, och hufvudsakligast, på den nästlidna år mindre goda potatisskörden, lärer icke kunna dragas den slutsats, att majsinförsel skall komma att ega rum i någon afsevärd grad. En del af den majs, som införes, torde för öfrigt användas till kreatursfoder. På grund häraf hemställer utskottet,

19:o) att herrar Söderbergs och N. Jönssons omförmälda yrkanden icke måtte af Riksdagen bifallas.

Ris. I sin förut omförmälda motion, n:o 9, inom Första Kammaren har herr *Söderberg* af samma skäl som angående majs yrkat, att tullen å *ris, oskalad, eller paddy* måtte från sitt nuvarande belopp, 2 kronor 50 öre, höjas till 3 kronor 75 öre för 100 kilogram.

Af oskalad ris hafva införts:

År 1885	136,818 kilogram
» 1886	339,292 »
» 1887	206,447 »
» 1888	125,647 »

hvaraf före den 1 juli, då ris ännu infördes tullfritt, 125,593 kilogram och efter nämnda dag, från och med hvilken ris förtullas med ofvan nämnda belopp, 54 kilogram.

Då införseln af oskalad ris varit obetydlig och, sedan tull blef denna vara åsatt, nästan alldeles upphört, hemställer utskottet,

20:o) att herr Söderbergs ifrågavarande förslag icke måtte bifallas.

Socker. I sin förut nämnda motion, n:o 72, inom Andra Kammaren, föreslår herr *E. W. Wretling*, att tullen på socker nedsättes med nära två femtedelar af sitt nuvarande belopp, eller för raffineradt socker och ljusare oraffineradt från 33 öre till jemnt 20 öre per kilogram samt för mörkare oraffineradt från 23,5 öre till 14 öre per kilogram, med hvilket förslag motionären sammanbundit ett yrkande om upphäfvande af accisen för i Sverige af vitbetor tillverkad socker. Och anför motionären till stöd för berörda tullindringar följande:

»Det är erkänt, att tullbeskattningen har två olika syften: dels att bereda statskassan inkomster, dels att skydda inhemska näringar. Vid vissa artiklar kunna begge syftena nås, vid vissa andra blott det ena.

I samma mån som statskassan får tillräckliga inkomster för rikets behof, är det öppendagligen endast den enklaste rättvisas kraf, att sådan tullbeskattning borttages eller nedsättes, hvilken afser endast eller hufvudsakligen folkets beskattning. Synnerligen gäller detta, när fråga är om sådana artiklar, som äro eller blifvit oundgängliga för nästan hvar man. Denna rättvisa och sunda princip tillämpades också förliden riksdag, då tullen på lysoljor bortogs, och tullen på kaffe nedsattes.

Då nu emellertid tullinkomsterna, detta oaktadt, synas komma att varda större, än statsverkets behof kräfva, och större än Riksdagen förväntat, är det berättigadt påminna först och främst om en nödvändighetsvara, hvilken är lika allmänt brukad som de nyssnämnda varorna, och hvilken är både ett godt näringsämne och ett oskyldigt njutningsmedel, men hvilken vara dock är särdeles hårdt tullbeskattad; jag menar sockret, som nu drager en tull af 33 öre för kilogram raffineradt och för oraffineradt af ljus färg, samt en tull af 23,5 öre för oraffineradt af mörk färg. Denna beskattning är särdeles hård för de obemedlade och i sitt nuvarande belopp alldeles onödig för att skydda inhemsk industri. Ty den tillverkning, som finnes af inhemskt socker från vitbetor, är — såsom bekant — belagd med en accis. Denna borde, i fall intet skydd finnes, naturligtvis svara emot tullens hela belopp, men accisen utgör nu blott två femtedelar af tullens belopp, hvarigenom alltså denna inhemska industri har ett skydd af icke mindre än 19,8 öre per kilo å raffineradt socker.»

Att socker i förhållande till sitt värde är synnerligen högt tullbeskattadt, läser icke kunna förnekas, ej heller att, ehuru socker icke kan med afseende å förbrukningen likställas med kaffe, enär socker i ojemförligt större grad förbrukas inom de i ekonomiskt hänseende lyckligare ställda klasserna, det likväl är en allmän nödvändighetsvara och ett värdefullt näringsämne, som det utan tvifvel vore önskvärdt att erhålla billigare. Utskottet har dock ansett detta för närvarande icke kunna ske.

Under år 1887 infördes 11,198,852 kilogram raffineradt socker och 28,852,331 kilogram oraffineradt, till färgen mörkare än n:o 18 efter gällande holländska standard, samt år 1888 i runda tal resp. 9,719,000 kilogram och 29,690,000 kilogram. Ett bifall till motionärens förslag innebär sålunda en nedsättning i statsverkets tullinkomster, med införseln år 1887 till beräkningsgrund, af 4,196,832 kronor och efter 1888 års införsel af 4,084,020 kronor. En så betydande minskning i inkomster anser utskottet emellertid statsverket icke tåla. Det stora öfverskott af de beräknade inkomsterna, hvilket sistlidna år uppstod,

hufvudsakligast till följd af under året åsatta nya eller förhöjda förut befintliga tullar, kan nemligen enligt utskottets åsigt icke betraktas annat än såsom tillfälligt. Åtskilliga af de beslutade tullarne och tullförhöjningarna komma säkerligen att medföra en väsentligen minskad import med deraf följande nedgående i tullinkomsterna, och utskottet är för närvarande icke i tillfälle att för Riksdagen påvisa andra inkomstkällor åt statsverket.

Motionärens förslag står dessutom i strid med handelstraktaten med Frankrike. Sverige har nemligen deri förbundit sig att icke pålägga raffineradt socker en tull, som med mer än 42 procent öfverstiger medelbeloppet af den tullafgift, som är stadgad för införseln af råsocker. Men sänkes råsockertullen till 14 öre per kilogram, kan tullen för raffineradt socker ej sättas högre än till 19,8 öre per kilogram. Förhållandet mellan dessa båda tullsatser, 14 öre för råsocker och 19,8 för raffineradt socker, är emellertid för de fabriker, hvilka af utländskt råsocker tillverka raffinadsocker, vida ofördelaktigare än förhållandet mellan nuvarande tullsatser, resp. 23,5 och 33 öre, enär det innebär en minskning med något mer än en tredjedel i det tullskydd, som nämnda fabriker allt hittintills åtnjutit.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt hemställer utskottet,

21:o) att herr Wretlinds motion, i hvad den angår artikeln socker, icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Spannmål.

I motion, n:o 48, inom Första Kammaren yrkar herr *Smith*, att den sistlidna år åsatta tull å spannmål, malen och omalen, skall så snart ske kan upphävas, och spannmål, malen och omalen, alla slag, åter göras fri från tull vid införsel. Till stöd härför andrager motionären, hvilken i motionen lemnat en vidlyftig redogörelse för näringslivet inom Blekinge län, grundande sig å uppgifter för flera år tillbaka, innan spannmålstullar ännu blifvit införda, att spannmålstullarnes verkningar icke varit sådana, som dessa tullars förespråkare antagit dem skola blifva, utan att verkningarna endast visat sig på det sätt, att lefnadskostnaderna blifvit större.

I anledning af detta herr *Smiths* yrkande skulle utskottet kunna inskränka sig till att erinra, att man väl ännu svårigen kan med bestämdhet tala om verkningarna af de under år 1888 åsatta spannmålstullarne, ja, att hvarje omdöme härom, åt hvilket någon vikt skall kunna tillmätas, ännu för några år måste uppskjutas, men då herr *Smith* till hufvudsaklig del grundat sin dom öfver ifrågavarande tullar på åtskilliga af honom i motionen meddelade uppgifter om spannmåls-

prisen i England och Stockholm under år 1888, kan utskottet icke underlåta att här återgifva dessa uppgifter, helst dessa i sig sjelfva äro synnerligen märkliga.

Herr Smith yttrar:

»Huru stor höjning i priset å brödsäd varit, framgår af en jemförelse mellan prisen i England och här. Då sålunda priset, enligt Economist och mäklarenoteringarna å Stockholms börs, å omalet hvete i England under loppet af förra året, från årets början till dess slut, steg med 1 sh. per quarter, eller med 40 öre per kilogram,*) så steg detsamma under tiden i Stockholm med 3,50 kronor för lika stor vikt, och, då hvetemjöl i England under nyssnämnda tid rönt en prisstegring af 2,83 kronor per 100 kilogram, uppgick motsvarande prisstegring i Stockholm till 7,28 kronor.»

Om man nu tager dessa uppgifter för rigtiga, faller det genast i ögonen, att under det priset å hvetemjöl i England steg med sju gånger ökningen af priset för omalet hvete, steg priset å dylikt mjöl i Stockholm med endast två gånger ökningen af priset för den omalna säden; och detta oaktadt Sverige under tiden fått en tull å den omalna spanmålen af 2 kronor 50 öre och å den malna af 4 kronor 30 öre för 100 kilogram. Orimligheten af det utaf herr Smith angifna förhållandet har sin förklaring deri, att herr Smith origtigt uppgifvit stegringen af hvetepriset. Denna stegring utgjorde nemligen icke 1 shilling utan 5 shillings per quarter, om man nemligen med hvart annat jemför samma slags hvete. Och stegringen i hvetepriset å Stockholms börs utgjorde icke, såsom herr Smith uppgifver, 3 kronor 50 öre för 100 kilogram, utan 2 kronor 10 öre. Enligt en genom utskottets försorg verkställd uträkning af stigningen i hveteprisen under år 1888, har priset stigit: i Königsberg med omkring 22 proc., i Stockholm med 17 proc., i London med 14 proc. och i Paris med 13 proc.

Utskottet hemställer,

22:o) att herr Smiths ifrågavarande motion måtte lemnas utan afseende.

Om *fanérskifvor* föreskrifver gällande tulltaxa, att fanérskifvor och hyflade lådämnen af 7 mm. tjocklek och derunder draga hälften af den tull, som är bestämd för snickarearbeten af samma träslag.

Tullkomitéen yttrar om denna artikel följande:

»Enligt nu gällande bestämmelse draga dessa artiklar hälften af

*Trävaror.
Fanérskifvor.*

*) Skall antagligen vara 100 kilogram.

den tull, som är snickarearbeten af samma träslag åsatt. Genom senast vidtagna höjning af tullen å snickarearbeten hafva alltså jemväl fanérskifvor och hyflade lådämnen fått vidkännas en tullförhöjning. Uti till komitén inkomna skrivelser hafva industriidkare klagat häröfver under anförande, att det vore för möbelindustrien af vigt att till billigt pris erhålla fanér, som vanligen inkommer från utlandet.

Komitén har ej kunnat undgå att finna dessa klagomål berättigade och anser för öfrigt olämpligt, att tullen å dessa artiklar, såsom nu är fallet, göres beroende af tullen å snickarearbeten, då fanér vanligen ej tillverkas af snickare utan i särskilda fabriker. Samma åtskilnad, som tulltaxan gör vid tunnbindarearbeten mellan sådana af furu eller gran och af andra träslag, anser komitén äfven i detta fall böra iakttagas och föreslår, att tullsatsen må bestämmas till resp. 5 och 10 öre per kilogram.»

På de af tullkomitén sålunda anförda skäl får utskottet hemställa,

23:o) att å fanérskifvor och hyflade lådämnen af 7 millimeters tjocklek och derunder skall, då de äro af furu eller gran, sättas en tull af 5 öre per kilogram och, då de äro af andra träslag, en tull af 10 öre per kilogram.

Velocipeder.

I sitt ofta citerade utlåtande yttrar tullkomitén, bland annat:

»Uti nu gällande tulltaxa finnas ej velocipeder upptagna. De tullbehandlas emellertid som slöjdvaror, och, då de hufvudsakligen bestå af lackerad och förnickladt jern, hänföras de till andra, ej specificerade jern- och stålvaror, förnicklade, polerade eller lackerade (rubrik 271) med en tullsats af 35 öre per kilogram för en vigt af 10 kilogram samt af 4 öre per kilogram för den öfverskjutande vigten. Härigenom komma dessa artiklar, hvars värde ofta är 2- å 300 kronor, och som ej äro synnerligen tunga, att draga en tull af endast 2 å 3 procent af sitt värde. Då velocipeder närmast äro att hänföra till vagnar och åkdon, hvilka draga en tull af 15 procent af värdet, anser komitén, att velocipeder böra på samma sätt tullbehandlas och att följaktligen i tulltaxan må införas en ny rubrik af följande lydelse:

Velocipeder..... 100 kronor: 15 kronor.»

På de af tullkomitén sålunda i ämnet anförda skäl hemställer utskottet,

24:o) att Riksdagen måtte besluta, att i tulltaxan skall insättas en ny rubrik af följande lydelse:

Velocipeder 100 kronor: 15 kronor.

Vid artikeln *väfnader* anför tullkomitén:

Väfnader.

»Genom nådig remiss af den 31 december 1888 har komitén fått mottaga handlingarna rörande hos Eders Kongl. Maj:t anförda underdåniga besvär angående tullbehandling af ett parti mattor af jute- och bomullsgarn. Ifrågavarande mattor hafva förtullats som bomullsväfnader, andra slag, blekta eller färgade, med en tullsats af 90 öre per kilogram; och i besvären har framhållits oegentligheten deraf, att, medan mattor af ylle draga en tull af 60 öre och af linne 40 öre per kilogram, för mattor af bomull och jute erlägges en vida högre tull. Den verkställda tullbehandlingen har blifvit godkänd, men i anledning af besvären har generaltullstyrelsen hemställt, att ärendet måtte till komitén öfverlemnas. I anledning häraf får komitén erinra, att under det ylle- och linneväfnader hafva särskilda rubriker för mattor, saknas för bomullsväfnader motsvarande specifikation. Följden deraf är, att icke blott bomullsmattor utan ock mattor af jute och bomull förtullas som bomullsväfnader, andra slag. Anmärkningen under rubriken juteväfnader stadgar nemligen, att juteväfnad med blandning till större eller mindre del af bomull tullbehandlas såsom likartade väfnader af bomull allena. De ifrågavarande mattorna, hvilka vanligen äro färgade, komma derigenom att draga en tull af 90 öre per kilogram.

Som emellertid denna mattväf är af enklare slag och betingar ett jemförelsevis obetydligt pris, synes nyssnämnda tullsats af 90 öre per kilogram vara för densamma allt för hög, så mycket mer som de vida dyrbarare ylle-mattorna draga en lägre tull, eller 60 öre per kilogram, och de med ifrågavarande mattor närmast jemförliga linnemattorna äro belagda med en tull af blott 40 öre per kilogram.

Komitén anser, att den nu anmärkta bristen uti tulltaxan bör afhjelpas på så sätt, att under bomullsväfnader insättes en rubrik för mattor med en tullsats af 40 öre per kilogram, eller densamma som för mattor af linne är stadgad; och får komitén på den grund föreslå, att bestämmelserna om väfnader, bomulls-, måtte erhålla följande lydelse:

Väfnader

bomulls-:

maskinfilt, rundväfd för fabriksbehof.....	fri.
segelduk	1 kilogram 14 öre.
mattor	1 kilogram 40 öre.
bokbindarecloth o. s. v.»	

Då tullkomiténs förslag uti ifrågavarande hänsende otvifvelaktigt afhjelper en brist i gällande tulltaxa, får utskottet hemställa,

25:o) att bestämmelserna i tulltaxan om bomulls-
väfnader erhålla följande förändrade lydelse:

Väfnader:

bomulls-:

maskinfilt, rundväfd för fabriksbehof	fri.
segelduk	1 kilogram 14 öre.
mattor	1 kilogram 40 öre.
bokbindarecloth — — — — —	-----

Ägg.

För ägg, som nu äro vid införsel fria från tull, föreslår herr *L. F. Odell*, med hvilken herr *B. P. Ersson* instämt, i motion, n:o 75, inom Andra Kammaren en tull af 20 öre per kilogram.

Till stöd för en dylik tullsats anföres i motionen:

»Bland jordbrukets binäringar intager fjäderfäskötseln otvifvelaktigt ett ganska framstående rum, om den rätt skötes och konjunkturerna för dess produkter äro fördelaktiga, men kan då också blifva en icke obetydlig inkomstkälla för ett helt land. Vårt grannland Danmark är oss härutinnan ett vackert föredöme, i det, sedan denna näringsgren derstädes blifvit uppmärksammas, den samma på 15 år så utvecklat sig, att årsexporten af ägg stigit från ett värde af allenast 23,000 kronor till $3\frac{1}{2}$ millioner och kan för närvarande beräknas uppgå till 5 millioner kronor, sedan dock landets äggbehof blifvit fylldt af inhemsk produktion.

Under de senaste åren har ganska mycket arbete nedlagts likasom ej obetydliga kapital offrats på sträfvandena att i vårt land införa en ordnad, rationel fjäderfäskötsel, och antalet af dem, som idka denna näringsgren, har också under dessa år väsentligen ökats, och det allmänna intresset för den samma väckts till lif. Så hafva t. ex. föreningar, som verka för denna näringsgrens uppblomstrande, blifvit stiftade, och särskilda facktidningar för fjäderfäskötseln utgifvas. Förhoppningen att igenom fjäderfäskötseln, hufvudsakligast hönsskötseln, ett stort antal mindre bemedlade jordbrukare, torpare, backstugusittare och andra skulle kunna beredas en ganska beaktansvärd inkomst, synes sålunda snart nog kunna förverkligas, till fromma för hela vårt land.

Ett hinder, och ett väsentligt sådant, ligger dock i vägen för uppnåendet af ofvan antydda mål, och det är de mycket låga pris, till hvilka fjäderfäskötselns förnämsta produkt, äggen, måste afyttras. Orsaken dertill är ingalunda att söka i öfverproduktion, utan endast och allenast i den konkurrens, som öfversvämmar marknaden med utländska ägg, så att under större delen af året de svenska äggen, som icke

kunna säljas så billigt, blifva allt för mycket utestängda. Ryska ägg t. ex. utbjudas i Stockholm, Sveriges förnämsta konsumtionsplats, till 50 å 60 öre per tjog, visserligen tidtals till något högre pris, men dock alltid betydligt under det pris, hvartill våra inhemska ägg kunna afyttras, för så vidt producenten skall hafva någon liten ersättning för sina uppföringar och sin möda.

Att de ryska äggen, som på senare åren i allt jemt ökadtt mått intränga på och beherska vår marknad till förfång för landets egna producenter och till uppenbart hinder för fjäderfäskötseisens utveckling, kunna med fördel säljas så billigt som sker, beror på två omständigheter. Den ena är, att produktionskostnaden på grund af vissa förhållanden, för vidlyftiga att här relatera, är högst obetydlig; den andra och vida märkligare är, att importen af dessa ägg i hög grad gynnas af de låga frakterna.

I afseende å den sistnämnda omständigheten må erinras, att medan t. ex. frakten för ett tjog ägg från rysk hamn till Stockholm stannar vid 2 å 3 öre, så drager samma qvantitet ägg, då den sändes såsom fraktgodis på jernväg från Vestergötland och Skåne — våra mest äggproducerande landskap — till Stockholm, en frakt af resp. 6 å 8 och 11 öre. Ett annat, lika märkligt förhållande är, exempelvis, att samma låda ägg, som från Petersburg till Stockholm kostar endast 2 kronor i frakt, påläggas en fraktkostnad af 6 kronor, då den sändes på ångbåt från sistnämnda stad till Luleå.

Huru de nu anförda förhållandena skola inverka menligt för de svenska äggproducenterna ligger i öppen dag, och det torde därför icke behövas något vidlyftigt ordande för att påvisa, att fjäderfäskötseis i vårt land, om den skall kunna utveckla sig till en skäligen inkomstgivande näring för en icke obetydlig del af landets inbyggare, ovilkorligen behöfver tullskydd, hvilken åsigt vinner ett kraftigt stöd genom den af föreningen för fjäderfäskötseisens befrämjande i Sverige till den af regeringen tillsatta tullkomitén inlemnade, af 4,355 personer från olika delar af landet undertecknade petition om en importtull af 20 öre per kilogram för utländska ägg.

Här torde böra framhållas, att äfven konsumenterna, ehuru de genom de utländska äggens undanträngande i följd af tull otvifvelaktigt skulle få betala ett något högre pris för den inhemska varan, likväl skulle tillskyndas den vinst, som alltid ligger i en bättre vara, alldenstund de utländska ägg, som förekomma i vår marknad, obestriddligen äro till sin beskaffenhet vida sämre, än de som i allmänhet produceras här i landet.»

In- och utförseln af ägg har utgjort:

	Införsel.	Utförsel.
år 1880.....	773,822 stycken,	4,784,330 stycken,
» 1881.....	1,891,200 »	3,435,040 »
» 1882.....	2,008,217 »	4,082,350 »
» 1883.....	2,201,810 »	4,743,190 »
» 1884.....	1,140,900 »	5,340,960 »
» 1885.....	1,533,130 »	4,707,770 »
» 1886.....	1,967,240 »	5,394,990 »
» 1887.....	2,467,650 »	6,082,400 »
» 1888.....	4,475,840 »	7,555,910 »

Af kommerskollegii uppgifter inhemtas vidare, att, medan tre fjerdedelar af utförseln gå från Strömstad och återstoden från andra städer på vestra kusten, kommer nästan hela den införda qvantiteten till Stockholm och öfriga städer på östra kusten. Frakten från rikets södra och vestra delar till den östra är nemligen, såsom motionären jemväl anmärkt, så hög, att Sveriges grannar i öster kunna billigare föra sina ägg dit än äggproducenterna i landets södra och vestra delar.

För att upphjelpa den inhemska hönsafveln, åt hvilken man under senare tider börjat att egna allt större uppmärksamhet och omvårdnad och som torde vara förtjent af hvarje understöd, den kan erhålla, får utskottet, i likhet med hvad 1888 års Riksdags bevillningsutskott föreslog, hemställa,

26:o) att å ägg måtte sättas en tull af 20 öre för en kilogram.

Ättika.

Om ättika heter det i tulltaxan:

	Quantitet för tullberäkningen.	Tullsats.	
		Kronor	öre
669.	Ättika och Ättiksyra, alla slag: på fat: af till och med tio procents syrehalt: under år 1888	1 kilogram	— 20
	från och med år 1889	1 kilogram	— 10
	för hvarje procent högre syrehalt ökas tullafgiften under år 1888 med 2 öre och derefter med 1 öre per kilogram.		
670.	på buteljer och krus, utan afseende på syrehalten	1 kilogram	1 —

Härom yttrar tullkomitén: »Vid sistlidne riksdag erhöll denna rubrik sin nuvarande lydelse, hvarigenom tullen bestämdes olika, om varan inkommer på fat eller på buteljer och krus. Erfarenheten har dock visat, att införsel eger rum äfven på andra kärl än de ofvan nämnda, t. ex. damejeaner, och tvekan har då uppstått om tullbehandlingen. För att förekomma sådan tvekan och tillika bringa tulltaxans bestämmelser vid denna rubrik i öfverensstämmelse med föreskrifterna vid rubrikerna Bränvin och Sprit samt Maltdrycker m. fl., der tullen äfven utgår med olika belopp, beroende på de kärl, i hvilka införseln eger rum», föreslår komitén och får utskottet, på de af komitén angifna grunder, hemställa,

27:o) att ifrågavarande rubrik i tulltaxan måtte erhålla följande lydelse:

Ättika och Ättiksyra, alla slag:

på fat:

af till och med tio procent
syrehalt 1 kilogram 10 öre.

för hvarje procent högre
syrehalt ökas tullafgif-
ten med 1 öre per kilo-
gram.

på andra kärl, utan afseende

ende på syrehalten 1 kilogram 1 krona.

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 136, har herr *O. A. Brodin* hemställt,

att Riksdagen måtte besluta, att, då fartyg byggas eller repareras i Sverige för utländsk räkning eller för svensk redare, då fartyget skall användas i utländsk fraktfart, restitution af tull, eller en restitution, beräknad att motsvara tullen, å materialier och utredningspersedlar, som användas till fartyget, utbetalas af svenska statsverket.

Då till utskottets kännedom kommit, att den nu församlade tullkomitén är sysselsatt med och inom kort torde till Kongl. Maj:t aflemna betänkande, huruvida och i hvad mån den inhemska sjöfartsnäringen skulle kunna upphjelpas genom beviljandet af tullrestitution för fartygs-materialier och skeppsinventarier, har utskottet ansett lämpligast, att komiténs utredning af förevarande invecklade och svårlösta fråga afvaktades, innan Riksdagen fattade något beslut i ämnet. Utskottet hemställer därför,

*Tulltaxe-
underrättel-
serna.
Restitution
af tull för
fartygs-
materialier.*

28:o) att herr Brodins motion icke måtte för närvarande till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

*Restitution
för punsch.*

Med förmälan att, ehuru tullavgifterna för arrak och rum, jemlikt nådig kungörelse den 28 mars 1888, blifvit förhöjda från 60 öre till 75 öre för normalliter, någon förhöjning icke medgifvits i det belopp, som af tullmedlen enligt de i tulltaxeunderrättelserna meddelade bestämmelser utbetalas med 30 öre för hvarje liter exporterad punsch, hvilken inom landet tillverkats af utländska råämnen, hafva åtskillige tillverkare af punsch hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhållit, det täcktes Kongl. Maj:t förordna eller hos Riksdagen göra framställning om sådan ändring i berörda lagrum, att dylik förhöjning, motsvarande hvad som belöper å tullskilnaden för den kvantitet arrak eller rum, hvilken ansetts åtgå för tillverkning af en liter punsch, måtte fastställas med 7 öre, eller till 37 öre för hvarje liter exporterad, emot hvilket belopp sökandena ansett anmärkning så mycket mindre böra förekomma, som icke ens med den förutvarande tullen å arrak och rum af 60 öre för normalliter ett restitutionsbelopp för punsch af 30 öre per liter åt tillverkaren skänkt den med gällande tullagstiftning i allmänhet afsedda förmån att vid utförsel återbekomma de vid införseln af de utländska råämnena erlagda tullavgifterna. Och hafva sökandena härjemte framhållit det rättvisa deruti, att vederbörande tillverkare finge komma i åtnjutande af den sålunda ifrågasatta förmånen för de kvantiteter, som de kunde visa sig hafva utfört efter den 1 oktober 1888.

Denna underdåniga framställning jemte af generaltullstyrelsen deröfver afgifvet utlåtande har Kongl. Maj:t öfverlemnadt till utskottet för den åtgärd, hvartill utskottet kunde finna den samma föranleda.

Vid behandling af detta ärende har utskottet emellertid funnit omförmälda framställning icke böra till någon åtgärd föranleda; hvilket utskottet härmed skolat

29:o) för Riksdagen anmäla.

§ 9 mom. 2.

I sammanhang dermed att för oblekt och ofärgad säck- eller packväf af jute, hvilken artikel förut var tullfri, bestämdes en tull af 10 öre per kilogram, insattes, efter beslut af sistlidne Riksdag, i § 9 af tulltaxeunderrättelserna ett nytt moment af följande lydelse:

»2. Då juteväfnad, tillverkad i utlandet, användes till emballage vid utförsel sjöledes från stapelstad eller transito med jernväg öfver Norge till utrikes ort, må för hvarje kilogram af väfnaden restitutionsvis af tullmedlen beviljas 10 öre under iakttagande af de under punkten

1:o upptagna bestämmelser jemte de vilkor och kontroller i fråga om varuemballagets transitoförsändning öfver Norge, generaltullstyrelsen i öfrigt bestämmer; skolandet dock den försäkran om varans ursprung, som det enligt punkten 1:o b) åligger tillverkare att vidfoga angifningsinlagen, i det fall, hvarom här är fråga, afgifvas af tillverkaren af den vara, för hvars emballerande juteväfnaden blifvit använd, samt innehålla, att emballaget utgöres af utländsk juteväfnad, för hvilken full införseltull blifvit erlagd, äfvensom uppgift om emballagets vikt; vederbörande tullmyndighet å exportorten förbehållet att, om anledning dertill förekommer, genom störtning och profvägning utröna emballagets vikt.»

I motion, n:o 42, inom Första Kammaren, anför herr *Jonas Andersson*:

»Det emballage, som användes för trämassan, består af gles juteväf, som icke är för annat ändamål användbar, åtminstone icke sedan den en gång tjenat till sådant emballage, och då är den fullkomligt värdelös.

Då nu trämassan, hvars fabrikation numera är att hänföra till vårt lands förnämsta industrier, utskeppas till snart sagdt jordens alla länder i större eller mindre partier, ända ned till 5 tons, är lätt att inse svårigheten för fabrikanten att å utländsk ort förskaffa erforderligt bevis af embetsmyndighet, derför kostnaden ofta nog skulle öfverstiga det belopp, som genom tullrestitutionen kunde återvinnas, och följaktligen all tanke på erhållande af restitution öfvergifvas. Såsom skäl för införandet af införseltullar har alltid framhållits sträfvan att skydda inhemsk näring och industri. För trämasseindustrien utgöra nuvarande bestämmelser ett mäktigt hinder.

Ensamt inom Vermlands län finnas 20 fabriker för tillverkning af trämassa; och meddelas upplysningsvis, att endast vid Jössefors fabrik, som af mig drifves, tullen för juteväf till emballage uppgår till 3,000 kronor årligen.

För undanrödjande af de olägenheter, som äro förbundna med nuvarande bestämmelser rörande restitution af erlagd tull för juteväf till emballage för trämassa, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att det må öfverlåtas åt kongl. generaltullstyrelsen att afgöra i de särskilda fall, som kunna i förevarande hänseende ifrågakomma för tullrestitutions erhållande.»

Det stadgande i punkten 1:o af ifrågavarande paragraf, hvilket är mest tryckande för trämassefabrikanterna, är det, att för restitutionens erhållande skall iakttagas:

»c) att utförseln verificeras genom intyg af vederbörande em-

betsmyndighet å lossningsorten, det varan derstädes blifvit lossad, hvilket intyg bör vara af svensk konsul eller vice konsul, derest sådan å berörda ort finnes anställd, behörigen legaliseradt; dock att, derest utförseln skett i fartyg af 30 tons drägtighet eller derutöfver, och fartyget, utklararadt direkte till utrikes ort, blifvit af tullbetjening bevakadt till öppen sjö samt den till utförsel angifna vara, för hvilken tullrestitution äskas, tillika blifvit af tullkammaren vid utklareringen antecknad å fartygets utgående sjöpass, något bevis om varans ankomst till den utländska lossningsorten ej må för restitutionens beviljande erfordras.»

Från tretton olika tillverkare af trämassa, samtliga bosatta inom Vermlands län, har till utskottet inkommit en skrifvelse, hvori de, under andragande af samma skäl, som återfinnas i ofvan berörda motion, yrka, att de i § 9 punkt 1 litt. c) meddelade bestämmelser icke vidare uppställas såsom vilkor för restitution af tull å juteväf, hvilken användes som emballage för trämassa.

Utskottet, som till fullo uppskattar de svårigheter, hvilka, med nuvarande bestämmelser, äro förbundna med utbekommandet af den medgifna restitutionen af tull för juteväf, anser för sin del, att omförmälda svårigheter, så vidt möjligt är, böra afhjelpas. Men då det, med hänsyn till de olika förhållanden, hvarunder juteväf vid export af varor användes såsom emballage, torde vara synnerligen vanskligt att i tulltaxeunderrättelserna meddela sådana föreskrifter, att å ena sidan nödig kontroll upprätthålles och å den andra de i detta afseende gifna bestämmelserna icke medföra allt för stora svårigheter för vederbörande exportörer att komma i åtnjutande af den medgifna restitutionen, har utskottet föreställt sig, att den öfverklagade olägenheten bäst afhjelpes genom ett stadgande i den rigtning, motionären föreslagit, och får därför hemställa,

30:o) att i slutet af mom. 2 i § 9 af tulltaxeunderrättelserna måtte tilläggas en punkt af följande lydelse:

I de sålunda meddelade föreskrifterna må dock generaltullstyrelsen lemna de lättnader, som, utan åsidosättande af nödig kontroll, kunna medgifvas.

§ 9 mom. 3 g).

Angående den i § 9 af tulltaxeunderrättelserna idkare af qvarnrörelse medgifna tullrestitution stadgas i samma §:s 3 mom. g), att för utbekommande af här ifrågavarande restitution vederbörande ega att hvar fjerde månad uti till generaltullstyrelsen stäld, genom veder-

börande tullkammare dit insänd ansökning derom göra hemställen; börande dylik ansökning vara åtföljd af dels vederbörligt bevis, att sökanden sjelf idkar qvarnrörelse, dels utdrag af tullkammarens afräkningsdiarium och dels qvitterade tullräkningar å de tullafgifter, som belöpa för i afräkningsdiariet upptagna omalna spanmålskvantiteter.

I förut omförmälda underdåniga ansökning har svenska qvarnindustriidkareföreningen anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes taga i nådigt öfvervägande samt till Riksdagen aflåta nådig proposition derom, att stadgandet i § 9 mom. 3 g) i tulltaxeunderrättelserna, att för utbekommande af den tullrestitution, som medgifvits idkare af qvarnrörelse vid utförsel af vissa vid qvarnen framställda produkter, vederbörande ega att hvar fjerde månad derom hos generaltullstyrelsen göra hemställen, måtte erhålla sådan ändrad lydelse, att afräkning med tullverket för restitutionens utbekommande finge ega rum efter hvarje månads utgång; och hafva sökandena till stöd härför anført hufvudsakligen: att med tillämpning af nu gällande stadganden kunde, då vid restitutionsansökningen skall fogas bevis derom, att sökanden sjelf idkar qvarnrörelse, firma, som drefve dylik rörelse, äfventyra att genom dödsfall eller affärens upphörande eller öfverlåtande å annan person gå förlustig rätten till tullrestitution; att, oafsedt berörda äfventyr, denna näringsgren hämmades derigenom att, då mera än ett tredjedels år förflöte, innan restitutionsbeloppen kunde utbekommas och desamma dessförinnan icke finge gå i qvittning mot eller utgöra säkerhet för blifvande tullafgifter, större delen af rörelsekapitalet under lång tid räntelöst undanhölles qvarnegaren; samt att, enär en liflig utveckling af qvarnindustrien skulle komma att främja afsättningen af vårt eget lands spanmålsproduktion genom importerad spanmåls återutförsel i form af mjöl, den ifrågasatta förändringen låge icke ensamt i qvarsegarnes intresse.

Öfver denna ansökning hörd, yttrar kongl. generaltullstyrelsen:

»Hvad beträffar behovet af den ifrågasatta förändringen, torde, äfven om sökandenas farhågor, att rätten till den ifrågavarande tullrestitutionen skulle kunna genom nu gällande bestämmelser om tiden för restitutionsansökningens ingifvande äfventyras, hittills icke vunnit stöd af erfarenheten, likväl hvad sökandena i öfrigt till stöd för den underdåniga framställningen anført få anses i så hög grad beaktansvärdt, att hänsyn icke bör tagas till den enda betänklighet, som från tullverkets sida kan åberopas mot månatlig afräkning emellan nämnda verk och vederbörande qvarnindustriidkare, nemligen den omständighet, att derigenom tullkamrarnes ej mindre än generaltullstyrelsens göromål skulle väsentligen ökas; vid hvilket förhållande styrelsen för

sin del icke kan annat än understödja den gjorda framställningen.» Och meddelar generaltullstyrelsen tillika, att det af sökandena uppställda önskningsmålet icke påkallar någon annan ändring i tulltaxe-underrättelsernas nuvarande ordalydelse, än att de i § 9 mom. 3 g) förekommande orden »hvar fjerde månad» utbytas mot uttrycket »hvarje månad.»

På grund af hvad sålunda förekommit, och då utskottet funnit giltigt skäl andraget till stöd för den ifrågasatta förändringen, hemställer utskottet,

31:o) att de i § 9 mom. 3 g) af de vid tulltaxan fogade underrättelser om hvad vid taxans tillämpning iakttagas bör förekommande orden »hvar fjerde månad» måtte utbytas mot orden »hvarje månad».

Stockholm den 9 april 1889.

På utskottets vägnar:

ER. GUST. BOSTRÖM.

Reservationer:

Vid 6:te punkten: af herr *Th. Ekenman*;

Vid 26:te punkten: af herrar friherre *Barnekow*, *Fock*, *Lithander*, *Sederholm* och *Forssman*, af hvilka herr *Lithander* särskildt anfört:

»Enär jag icke kunnat biträda utskottets beslut att föreslå införseltull på ägg, anser jag mig skyldig anföra de hufvudsakliga skälen till min reservation mot nämnda beslut.

Vore jag, i likhet med motionärerna, af den öfvertygelse, att en jordbrukets binäring, nemligen hönsafveln, vore i behof af eller kunde befrämjas genom åsättande af den föreslagna skyddstullen å ägg, skulle jag ingalunda tvekat att tillstyrka densamma, men då jag deremot

hvarken kan inse, att något verkligt behof af denna skyddstull förefinnes eller att densamma, derest den blir beslutad, skall förmå åstadkomma tillväxt eller förbättring i hönsafveln, synes det mig vara riktigtast att artikeln ägg fortfarande får förblifva tullfri, äfven af det skäl, att tullbehandlingen är förenad med synnerligt många och stora olägenheter såväl för varuegaren som tullpersonalen.

Af den uppgift öfver in- och utförsel af ägg, från och med 1880 till och med 1887, hvilken återfinnes i utskottets betänkande, framgår, att utförseln under nämnda period i medeltal varit mycket nära 3 gånger så stor som införseln; — detta förhållande får väl anses utgöra bevis på att införseln icke utfövat något förlamande tryck på äggproduktionen här i landet.

Den omständigheten, att nästan hela den införda kvantiteten ägg kommit till Stockholm, vanligen från närmaste ryska eller finska utskeppningsort, synes mig alldeles klart bevisa, att befolkningen i den omkring hufvudstaden belägna landsorten egnat hönsafveln ringa uppmärksamhet, alldenstund äggproduktionen icke uppdrifvits tillräckligt för att fylla hufvudstadens behof af ägg, hvilket alltså delvis måste fyllas medelst införsel af finska eller ryska ägg.

Frågan om införseltull på ägg eger föga intresse för öfriga delar af landet, utan kan nästan betraktas som en lokal fråga, enär den hufvudsakligen berör Stockholm och dess närmaste landsort. Att Stockholm delvis fyller sitt äggbehof från Ryssland och Finland torde snarare vara ett nödtvång än en handel, som tillkommit på grund affördelar i pris eller varans beskaffenhet. Förhållandet torde vara, att den närmaste landsorten icke tillför hufvudstaden så mycket den behöfver, och att från aflägsna orter ej heller förekommer ymnig tillförsel dit, alldenstund ägg är en i hela landet lättsåld vara, hvarå i allmänhet antagliga och tidtals höga pris betalas på produktionsorten, och emedan exporten hufvudsakligen går vesterut. Införseln af ägg till Stockholm skulle sannolikt snart blifva obehöflig och upphöra, derest den kringliggande landsorten så uppdrifve äggproduktionen, att behofvet derifrån kunde fyllas. Att för detta ändamål införa en besvärlig och på andra orter gagnlös införseltull synes mig icke vara lämpligt, ty missförhållandet regleras må hända säkrast och enklast på så sätt, att vederbörande hushållningssällskap bibringa landtbefolkningen i Stockholms-trakten noggrann kännedom om hufvudstadens behof af ägg, med uppmaning att bättre än hittills taga vara på denna afsättningsort. För min del inser jag icke, att hönsskötseln i Sverige är förbunden med större svårigheter än i Ryssland och Finland, utan synes det mig, att i detta fall Sverige utan svårighet kan uthärda konkurrensen, oberoende

af skyddstull, alldenstund det redan i frakter, omkostnader och bräckage på denna vara ligger ett skydd mot obehöflig införsel. Det bör ej förbises, att denna artikel icke kan införas och läggas på lager, hvadan införsel helt visst icke ifrågakommer förrän behof faktiskt förefinnes.»

Herr *Lithander* har anhållit att få antecknadt, att han på grund af ledighet från riksdagsgöromålen icke deltagit i behandlingen af punkterna 1:o — 21:o) i detta betänkande.
